

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Vsebina številke meseca oktobra:

Misijon v Ukambi. — Apostolski vikarijat v Natalu. Pri Kafirih v Dundee. — Iveri. — Apostolska prefektura Zapadnega Nigra. — Apostolski vikarijat v Fallsu. — Misijon dominikank v Južni Afriki. — Dospela misijonska pisma. — Listek. Prazgodovina človeškega rodu po pripovedkah zamorcev Ibibio. — Popolni odpustek. — Sliki: Sestra Solana z nekaterimi bazutskimi deklkami. — K novemu uporu v Nemški Južno-zapadni Afriki.

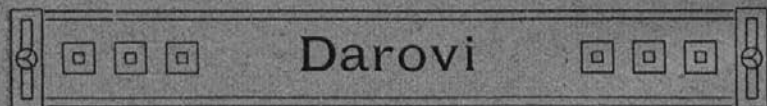
Pozor!

Vsem našim naročnikom in dobrotnikom sporočamo, da imajo naša oddajna mesta in pooblaščenci naročilo, potrditi vsako denarno pošiljatev, in sicer najkasneje tekom štirih tednov. Kdor tekom tega časa ni dobil potrdila, naj zahteva isto pri osrednjem mestu v Ljubljani ali — če bi se ga ne zadovoljilo — pri centrali v Solnogradu, Dreifaltigkeitssgasse 12.

Generalno vodstvo
Družbe sv. Petra Klaverja.

Važno!

Članom „Mašne zveze za Afriko“ in vsem, ki se za to zanimajo, naznanjamo, da se svete maše, ki se berejo na namen članov, niso prekinile in dokler se še ne morejo brati v Rimu, se godi to v misijonski kapeli Maria Sorg pri Solnogradu. Tako se v „Mašni zvezi za Afriko“ ni zgodila nobena izprememba. Naj bi številni novi udeleženci črpali iz milosti polnega zaklada svete mašne daritve!

od dne 1. do 31. julija 1915.

Za afriške misijone: H. Dolinšek 10 K, B. Dolinšek nabral za zamorčke 10 K, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega 4 K, preč. g. M. Kozelj 3 K 80 v, F. Ižanc 2 K, N. N. 7 K, M. Pušnik 10 K, preč. g. prof. Pengov 10 K, J. Šamperl 2 K 20 v, M. Kramar 1 K, J. Šerbinšek 20 K, A. Podjet 5 K, po g. N. Sodja nabrani donesek „Patronata“ 2 K 40 v, M. Podhovnik 7 K 32 v, M. Rozman 50 v, A. Žalmanek 2 K, Mrak in Mersolj 1 K, C. Samec 20 v, M. Jordan 1 K, B. in A. Terjasek 5 K.

Za sv. maše: H. Dolinšek 10 K, Fr. Medved 4 K, H. Supanc 20 K, U. Male 20 K, T. Bašnik 2 K, M. Male 4 K, N. Zemljič nabrala 20 K, F. Kurent nabrala 120 K, M. Klešnik 2 K, I. K. 4 K, J. Jenčič nabral 44 K, Neimenovana 4 K, H. Kastelic 2 K, N. N. 6 K.

Sestra Solana z nekaterimi bazutskimi deklicami, ki so za časa lakote v deželi Bazuto zamenjavale posušen kravji gnoj kot kurivo za par pes ali kosček kruha.

(Glej „Odmev“ štev. 7, str. 107.)

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov so nam obljubili afrikanski misijonski škofje in misijonarji do danes letno **407 svetih maš.**

Misijon v Ukambi.

(Piše o. Blais, C. S. Sp.)

Že mnogo let je bila iskrena želja prečastitega škofa Allgeyerja, apostolskega vikarja v Sansibaru, da bi ustanovil v obsežnem ozemlju svojega vikarijata nove misijone. Ker pa je manjkalo sredstev in misijonarjev, so morali vedno z načrti odlašati, dokler se, sredi 1913. leta, niso okoliščine obrnile na boljše, tako da je lahko vikarijatski svet sklenil ustanovitev v Ukambi.

Častita patra Lecomte in Blais sta bila določena za to novo naselbino. 13. septembra 1912 zvečer sta zapustila

Nairobi, glavno mesto vzhodne Afrike, a sta prišla radi pomanjkanja nosačev razmeroma pozno do svojega smotra: Père Lecomte 26. septembra, Père Blais celo še 31. oktobra.

13. septembra zvečer, na dan njunega odhoda, moli Cerkev prve večernice od praznika Povišanja križa, kar pač lahko smatramo za predslutnjo trpljenja kakor tudi uspeha za naš misijon, kajti tudi križ je bil po zasramovanju in zaničevanju zopet povišan in poveličan.

Upajmo, da bode istotako z našo novo postajo!

Težav in skrbi misijonu v Ukambi ni manjkalo in jih še najbrž dolgo ne bo konec. Komaj je o. Lecomte prišel v Kombo — na majhno višino, ki je bila odbrana za misijonsko naselbino — že so prišli deželni starejšine s poglavarjem na čelu in mu dali razumeti, da nima pravice se tukaj naseliti. A o. Lecomte ni mož, ki bi se dal ostrašiti od nekoliko črncev in naj bi bili tudi vsi poglavarji. Ostal je mirno v Kombi in javil angleški vladi o svojem dohodu v Ukambo in o svoji naselitvi v Kombi. Z obratno pošto je odgovorila, da se mu ne more dovoliti tamošnja naselitev, ker Kombe ni 10 milj oddaljeno od protestantskega misijona.

Priznati moramo, žalibog, da imajo protestanti, ki jim ne manjka sredstev ne „častitih“, v Kombi najboljša mesta, ker so že dolgo tamkaj naseljeni. Vprašali pa bi lahko, zakaj bi bil obstoj protestantov ovira pri ustanovitvi katoliških misijonov? — Žalibog je tako: kljub vsem mednarodnim sporazumljenjem je objavila vlada v Vzhodni Afriki na prošnjo protestantov odredbo, po kateri je prepovedano vsaki veri, da ustanovi misijon, ako ni najmanj 10 milj oddaljen od drugega. Pogajajo se tudi vikarijatski predstojniki z vlado že skoro pet mesecev in misijonarja v Ukambi težko čakata na odgovor.

Bo li res božja volja, da bosta morala zapustiti Kombo ali bode božja previdnost zravnila pot, da bosta smela ostati? — Nikdo ne ve. Glede na to negotovost iščejo tudi misijonarji drug pripraven kraj, kar pa ni lahka naloga, ker so protestanti že zasedli vse dobre postojanke.

Ako bi nekega dne v resnici prišlo do tega, da bi morali Kombo zapustiti, storili bodo pač s težkim srcem, kajti prostorček, ki jim ga je odločila božja previdnost, se jim je jako priljubil in upajo pridobiti množico duš domačinov iz okolice za ljubega Zveličarja.

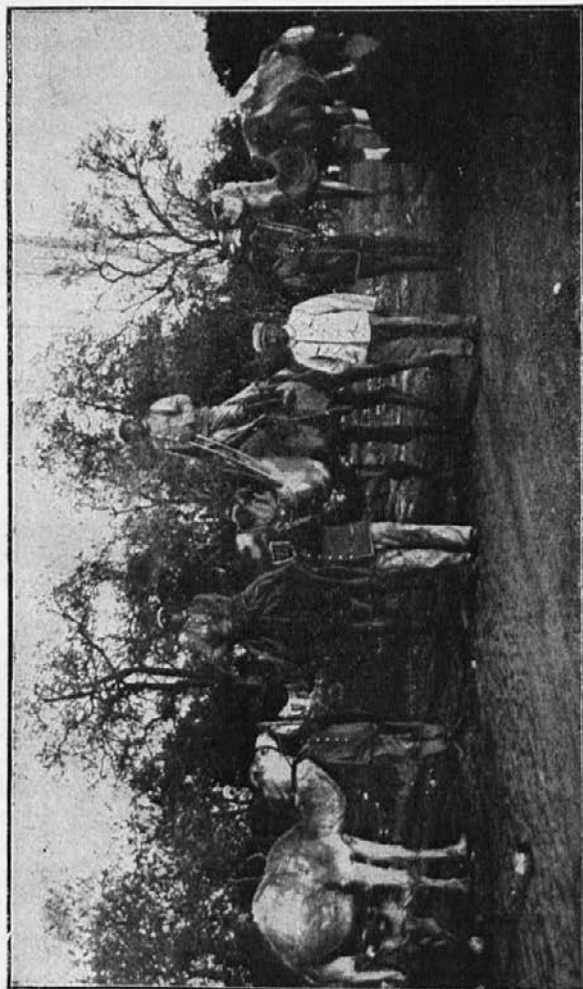
Kljub vsemu temu pa bodo, ako mora tako biti, s svežim pogumom in zaupanjem v božjo pomoč postavili kje drugje svoj šotor in se pri tem vendar smatrali srečne; kajti vedo: križ pri delovanju za Boga je znamenje uspeha.

Apostolski vikarijat v Natalu. Pri Kafrih v Dundee.

(O. Texier, O. M. I., piše iz Dundee:)

„Pridi k nam Tvoje kraljestvo.“

Imamo že krog 500 krščenih in katehumenov; lansko leto smo vpisali 300 krstov domačinov. V okraju sva dva duhovnika in dva katekista: Robert in Pavel. Oba nam po-

K novemu uporu v Nemški Južnozapadni Afriki. Velblodji jezdecki brambne čete, ki zasledujejo Simon-Kopperjeve ljudi.

V brezvodnih krajih jugozapada so velblodi brambnim četam izvrstno služili. Samo s pomočjo teh jezdnihih živali so bili mogoči zadnji uspehi v puščavi Kalahari. Marsikdo od teh brambnih čet pred leti pač ni niti sanjal, da bo kdaj kot vojak sedel na velblodu.

magata izpreobračati svoje rojake. Ena misijonska sestra vodi — s pomočjo ene domačinske sestre — šolo, ki je dobila že od države malo podporo.

Ker je namen Družbe sv. Petra Klaverja, da podpira misijonarje, delujoče za izpreobrnitev zamorcev v Afriki, predočil bi Vam rad danes naš položaj in naše težave v Natalu, da tem iskreneje potrkate za nas pri vseh velikodušnih ljudeh, kojim je pri srcu čast božja in zveličanje duš.

V samem dundejskem okraju je 100.000 Kafrov in včasih moramo prehoditi več nego 150 kilometrov, da obiščemo bolnike. Ali bi se nam ne moglo po pravici očitati, da smo tudi mi krivi, ako bi tem v tmni poganstva medlečim ali od krivoverstva ogroženim dušam kratili pravo vero, ki jo imamo mi? Od povsodi dohajajo prošnje: „Pošljite nam duhovnika; napravite pri nas misijon.“ Vendar ne moremo radi pomanjkanja osebja in pripomočkov uslišati njihovih prošenj ali pa jih moramo tolažiti za pozneje. Naj li povem? V Natalu, kakor tudi po drugod, nas je prehitelo, žalibog, krivoverstvo. Tukajšnje zamorske misijone, tako protestantske kot katoliške, so ustanovili plemeniti evropski kristjani, družba za razširjanje vere in Družba sv. Petra Klaverja.

Ni li žalostno dejstvo, da prispevajo protestanti — po statistikah — desetkrat več za svoje misijonarje kot katoličani! Protestanti pastorji bolje razumejo kupčijo kakor mi. Ako se dajo odločiti za misijone, sklenejo z družbo, ki jih pošlje, celo pogodbo: vsako leto morajo dobiti toliko plače, potem določeno vsoto za vzdrževanje in pokritje izdatkov misijona, potem zopet toliko in toliko za kakšno novo ustanovitev. In mi katoliški duhovniki, mi moramo kot berači iskati vsak vinar in potem se še nekateri čudijo, da vedno iztegamo roke za miloščino! Zastopniki zmote razumejo tudi izrabiti značaj in naziranje domačinov: „Pridite k nam“, pravijo Kafrom, „in civilizirani ljudje bodele kakor mi; dali vam bomo šole in pomagali vam bomo pri opravih.“ Potom organizatoričnega dela se jim posreči pridobiti mnogo privržencev, kojim vcepijo glavna načela naravnega poštenja in naravnih kreposti. Mnogo njihovih propovednikov je zelo vdanih svojemu podjetju in svoji sekti; delujejo ravno tako kot mi. Culi ne uvidijo, da so njihovi takozvani zakramenti prazne ceremonije in njihovi delilci navadni lajiki v duhovski obleki; kar vidijo, je, da delajo protestanti tudi dobro, da oznanjujejo posamezne evangelijske resnice, in to jim zadostuje.

Naš boj ne velja samo zagrizenemu poganstvu in delujočemu in močnemu protestantizmu, zadržujejo nas celo socialne naprave v deželi. Culukafri so jako bojevito in neod-

visno ljudstvo in raditega se niso hoteli nikdar nakopičiti po mestih in vaseh. Žive raztreseni po posestvih belcev. Zgled naj pokaže, kakšnim trdim izkušnjam smo izpostavljeni radi tega položaja.

Na zakupništvu nekega Bura sem imel mlado krščansko občino 70 oseb. Pobožnost in dobrotu teh marljivih ljudi sta me spominjali na kristjane v Paragvaju in v britanski Kolumbiji. Pred dvema mesecema jim je njihov „deželni lord“ (zakupnik) naznanil, da morajo prihodnjega julija oditi. Ena kaferska kočica mu donša letno komaj 125 frankov. Ker je volna draga, imel bo več dobička, ako napravi iz svojega zemljišča pašnike za ovčjo čredo. Tako je bila raztrgana upapolna krščanska občina. Država sedaj preiskuje to za deželo tako važno vprašanje. Nestrpno čakamo nove zakonodaje, ki nam bo omogočila določiti misijonska središča, kjer naše delo ne bode vedno izpostavljeno razpusitvi. Bržčas bode po zaželjeni popolni ločitvi črncev in belcev pripadla domačinom večja samostojnost pri sodelovanju. Vendar pa bode ostalo mnogo črncev v mestih in dvorih za hlapce in kot poljedelci, in vedno bo težko doseči to nemirno in raztreseno živo ljudstvo; misijonarjem bo dalo to dosti dela.

Mnogo je težav, veliko dela; proti nam združene sile so mogočne. Naj bodo li bogate, upapolne naselbine plen protestantizma? Kako naj postavimo tukaj cvetočo provinco katoliške Cerkve? V kaj naj stavimo naše upe? Mogoče v sodelovanje domačinov; naj li postavijo po celi deželi potrebne cerkve in šole? Ubogi Culukafri plačujejo komaj in komaj v najbogatejših in najbolj organiziranih misijonskih okrajih svoje katekiste in črne šolske sestre. Ni več lepih časov, ko je bila njihova vsa dežela in ko so lahko smatrali številne črede za svojo last. Po osvojitvi se jim je vzela zemlja in kuga je uničila črede. Zlata doba je proč! Ne preostaja jim skoro ničesar drugega, kot da s privoljenjem belcev še lahko obdelujejo nekatere kose zemlje, nekaj kozjih čred in roke za delo. Vrhutega pa pridejo še v konkurenco pri raznih rokodelstvih z razumnejšimi, skrbnejšimi in vztrajnejšimi evropskimi delavci. Tako je polisnila omika in pravica močnejšega to ponosno ljudstvo Culukafrov počasi in zavedajoč se smotra v stanje hlapčevstva in suženjstva. Navadili so jih novih potreb, da bi jih pahnili v bedo in jih prisilili k delu. Ta smoter je dosežen: napačila je zanje železna doba popolnega poraza. Da vstane k novemu življenju, mora to ljudstvo poprej izumreti. Kraljevske rodbine in principi po krvi so popadali in imajo le še skromne dohodke. Hči iz Mpande, kraljevska sestra in hči, ki jo krasi še poglavarški naslov,

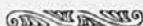
ima le še nekaj konj in malo čredo koz. Dobra starka hoče umreti kot kristjana in naš katekist jo pripravlja na sv. krst.

V naše evropske brate obrača se naš pogled za pomoč v sili. Prvi kristjani so spoznali, da delo rešenja duš ni samo naloga duhovnikov in misijonarjev; podpirati jih krepko, smatrali so za svojo dolžnost in dali so jim zaraditega svoje zlato in premoženje na razpolago. Upamo, da bodo verniki in velikodušni dobrotniki, ki bi porabili radi svoje premoženje v dobre namene, ponudili dobrotljivo roko ubogim poselnikom in kruhu evangelija vzdihujočim Kafrom. Misijonarji smo pripravljeni, darovati za nje svoje moči in življenje, naj torej bogatin žrtvuje nekaj od svojega bogastva in ubožec naj ne odtegne svoje trohice. Z enakim požrtvovalnim pogumom naj vsi izgovarjajo lepo molitev: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“ Kajti vsi so otroci ene matere, Cerkev, in služabniki istega Gospoda. Z veselo gorečnostjo hočemo sodelovati z molitvijo in delom na zmagoslavju Cerkev, v čast božjo in rešenje duš.

Ljudstvo pa, za koje prosim, je li potrebno večje pomoči, zasluži li posebne pozornosti? Vem, da drugi misijonarji, slično kakor mi, hrepenijo po pomoči in iščejo poklice. Ako spoznamo enkrat Kafre, si ne moremo kaj, da bi jih ne ljubili in jim posvetili svoje pozornosti. Niso propali rod, ki bi bil posvečen poginu; mnogo jih je in močni so, zdravi in življenjapolni. Kljub napakam ima Kafer svoje lastne plemenite čednosti in poteze značaja, ki jamčijo za njegovo bodočnost. Poznam njihovo strašno praznoverje; toda katero pogansko ljudstvo je prosto tega? Vem tudi, da ima pripravljeno čašo strupa za svoje sovražnike, in naj so tudi najbližnji sorodniki, da brusi v temi smrtonosni „assagai“ (kopje), toda kateri nevernik se je še odpovedal maščevanju in ponudil odpuščenje? Kljub temu je Kafer po naravi dobrega srca, usmiljen in jako gostoljuben. Ob času vojske se je pokazal krutega, a ni li poznal poganski Rim, stoječ na vrhuncu svoje omike, svoje „Vae victis“, gorje premaganim? Kafer je len, to priznam; ako pa se straši dela, se ne smemo čuditi ljudstvu, ki se je stoletja in stoletja vojskovalo. V svoji ograji Kafer ni nenravno bitje. Pred prihodom belcev je bila laž redka in tatvina ni bila znana; očetova oblast je bila nedotakljiva in sveta. Otroci so spali v posebnih kočah, jedli ločeno od drugih in v prisotnosti roditeljev ali starejših ljudi so morali spoštljivo molčati. Nравnost pri mladini je bila varovana z vednim nadzorstvom ali s strogimi kaznimi. Železne discipline je bilo treba za brzdanje teh divjih narav: zato pa so Kafri postali pošteno, močno, pogumno in ponosno ljudstvo.

Kako lepe pa bodo te duše šele, ko se bodo sprehajale v luči vere! Kako naj temu številnemu ljudstvu, ki je prenasičeno poganškega praznoverja in ogroženo z nevarnostmi civilizacije v svoji nrvnosti, ki si pa iskreno želi, da bi bilo v vodi sv. krsta prerajeno k novemu nadnaravnemu življenju, odtegnemo svoje zanimanje in se napravimo napram njegovim zahtevam po odrešenju in osvoboditvi gluhe in brezčutne!

V našem okraju Dundee moramo najprej — 80 kilometrov odtod — ustanoviti nov misijon. V Vryheidu je polovica naših katoličanov in redno dušeskrbje je pri taki oddaljenosti nemogoče. Dobri ljudje zahtevajo duhovnika, ki bi jim bral večkrat sv. mašo in jim stal ob smrtni uri na strani. Kar nas je do zdaj oviralo, da bi izpolnili njihove želje, je bilo pomanjkanje sredstev. Rabili bi 12.500 frankov, da bi postavili skromno misijonsko hišo in primerno cerkev. Bilo bi to — po razmerah dežele — ceno podjetje. Da bi le našli že enkrat teh 12.500 frankov; tako sva dejala čestokrat moj sobrat in jaz, toda nimava še niti vinarja. Računimo na božjo previdnost in dovolili smo si reči: „Terezija, en vinar in ljubi Bog!“ Potem uspeh ne bode izostal.

Iveri.

Ti zahtevaš od svojega bližnjega hvaležnost za vsako malenkost. Si li ljubemu Bogu tako hvaležen, kakor zahtevaš od drugih, da bi bili napram tebi? Si se li že kdaj ljubemu Bogu prav od srca zahvalil za tvoje zvanje k pravi veri, ki je podlaga vse tvoje sreče? Udejestvuj svojo hvaležnost po močeh s tem, da tudi ti prispevaš za razširjenje vere. Podpiraj, kolikor ti je mogoče, misijone z molitvijo in darovi.

Apostolska prefektura Zapadnega Nigra.

(Pismo o. Zappa, apostolskega prefekta, iz lyonske misijonske družbe, pred vojsko.)

Preblagorodna gospa grofica!

Mnoge in goreče molitve, ki se dvigajo vsled Vašega izpodbujanja v prid ubogih Afrikancev proti nebu kot tudi velikodušni darovi, od najbolj znanih do najskrivnejših, niso ostali brez sadu pri ljudstvu, ki je nam izročeno. Z veseljem Vam javim, blagorodna gospa grofica, da morem opazovati,

da se je zadnji čas zelo nagnilo k dobremu, da se je pri njih milost takorekoč zbudila, kar vzbuja celo pri nas misijonarjih začudenje, dasi imamo kot taki večkrat priliko prepričati se, kako velike čudeže dela včasih milost božja v dušah.

Misijoni v Senegalu in Kongu, v Ugandi in Eritreji stoje že v najlepšem cvetju, in sedaj se zdi, da je izvolil Bog tudi našo prefekturo v Zapadnem Nigru kot pozorišče svoje dobrote in svojega usmiljenja. Iz srede tukajšnjih domačinov si je izvolil Zveličar apostole, in sicer so to mladi možje, ki so bili pred kratkim še zelo oddaljeni od svojega sedanjega poklica. Ko so bili poklicani, da postanejo katoliški duhovniki, so se približali naročju svete Cerkve tudi narodi, pri katerih so se zdeli vsi naši naporji in poizkusi, da bi jih izpreobrnil, brezuspešni.

Začetek tega dviganja sta napravila Pavel Ogbodoecine in Peter Ekon-Orumerie, katera je dovedel ljubi Bog kot prva k nam; sedaj imamo že novega aspiranta v osebi Jona Bélo. Ta dvajsetletni mladi mož je došel pred kakimi tremi leti v več etapah od gorenje Benuë v našo postajo Lokoja, ki leži tam, kjer se steka ta mogočna reka z Nigrom. Kot potomec fulanskega plemena, ki si je osvojilo bolj s svojo prebrisanostjo kot s surovo močjo najvažnejše sultanate Srednje Afrike, kaže v svojem značaju neko nežnost in spoštljivo boječnost, katero bi pri prebivalcih dolenje Benuë težko našli. Tudi po svojih potezah na obrazu, ki se bližajo bolj arab-skemu tipu, se razločuje popolnoma od tukajšnjih rodov.

Ko je torej čudežna božja Previdnost pripeljala Jona ravno v te kraje, ki so po svoji legi važno središče najvažnejših plemen Srednje Afrike, je stopil v službo v neko evropejsko trgovino, kjer je kmalu zelo napredoval. V tem času se je sprijaznil, še kot pogan, z našim sedanjim bogoslovcem Pavlom Ogbodoecine, ki je tedaj služboval še na našem misijonu kot učitelj.

Ni trajalo dolgo, ko je bil pri občevanju s Pavlom ta dobrodušni mladi mož, ki se zdi na zunaj redkobeseden in plah, vsled svojega ostrega daru za opazovanje od lepote in vzvišenosti krščanske vere tako ginjen, da je prosil svojega prijatelja in pozneje tudi misijonarja, da bi ga poučila. Čim bolj je Jon spoznaval krščanski nauk, tem večje je bilo njegovo hrepenenje po svetem krstu. Ko ga je prejel, se je vzbudila v njegovem srcu želja, da bi kot duhovnik svoje življenje posvetil popolnoma za službo božjo, a vendar je še delj časa ostal v trgovini.

Moremo si pač misliti, da ni bila njegova poganska okolica nič manj kot pripravljena olajšati mu izvrševanje

krščanskih čednosti, a vendar je ostal stanoviten, da, skoraj bi rekel, ravno stud, katerega so mu zbujali zgledi, ki so se vsak dan ponavljali in ga strašili, ga je še bolj krepil pri njegovem namenu. Popolnoma zaupno je razodeval svojemu prijatelju čuvstva in skrivne želje svojega srca, a obotavljal se je še dolgo, preden se je definitivno odločil. Tako težko se je odločil, ker je premalo zaupal sam nase. — Končno po zrelem premisleku in goreči molitvi je sklenil razodeti svoje načrte svojemu poganskemu očetu. Ni se ustrašil naporov drugega, dolgega potovanja v zelo oddaljeno domovino, kajti hotel je, kot je dejal, pridobiti si za to tudi privoljenje očetovo. Potem šele je končno prosil, da bi ga sprejeli kot duhovniškega aspiranta, in kmalu nato je sledil svojemu prijatelju Pavlu, ki je tako mnogo pripomogel, da se je on spreobrnil.

In sedaj, blagorodna gospa grofica, ko sem Vam predstavil našega novega aspiranta, ga priporočim Vašemu dobrohotnemu varstvu. V Vaše roke izročim skrb za njegovo vzdrževanje, medtem ko bomo mi misijonarji kolikor mogoče storili, da bomo izobrazili njegov um in njegovo srce, da postane vreden delavec v vinogradu božjem.

Pač vem, da Vas, gospa grofica, od vseh strani napadajo s prošnjami, ki gotovo prihajajo od bolj vrednih virov kot moje, a skušnja me uči, da ni celo najnevrednejši in najbolj boječi prosilec nikdar zastonj potrkal na vrata v Via dell' Olmata.

Apostolski vikarijat v Fallsu.

(Iz pisma A. V. Grisona v Bacoko, pred vojsko, naši generalni voditeljci.)

Že štiri mesece sem na potovanju. Z veseljem opazujem, da smo misijonarji povsod poznani in v mnogih krajih zaželjeni gostje. Kolikokrat mi domačini prihite s cveticami in palmovimi vejicami nasproti! Kolikokrat moram slišati sicer tolažilna, vendar pa zame tako mučna vprašanja: „Zakaj nam ne pošljete katekistov? Kdaj se naselijo med nami očetje misijonarji?“

Nekega dne me je na stotine kristjanov kleče prosilo, naj jim vendar dam misijonarja. Njih vodja mi je rekel: „Vi veste, kako smo slabi in kako hitro nas hudi duh zopet dobi v svoje kremplje, če nimamo nobenega misijonarja. Ne moremo se spovedati, ne prejeti sv. obhajila, zato ima Vaša milost dovolj vzroka za pritožbe, ko nas obiščete! Dajte nam misi-

jonarja!“ Kaj naj odgovorim na to? Žalibog ne moremo biti povsod; premalo nas je in s svojimi pomožnimi sredstvi ne moremo izhajati.

Včeraj sem bil priča, ko je odposlanstvo iz neke daljne vasi prosilo superiorja v Bacoko za katekista, katerega pa jim ni mogel obljubiti. Ima namreč že 42 katekistov, katerih vsak ga mesečno stane 10 frankov, on pa nima sredstev, nastaviti in vzdrževati še novih. Saj mora še za te, ki jih ima, plačevati nad 5000 frankov. In takih nastopov sem doživel že nad trideset.

Zakaj pripusti ljubi Bog, da razpolagajo protestantovski misijoni s tako bogatimi sredstvi, medtem ko se moramo mi, njegovi misijonarji, vedno boriti s stisko? Hoče nam dati umeti, da je naše delovanje nadnaravno in se moramo zato tembolj zanašati na nebeška sredstva; morda pa tudi zato, ker je preslaba naša vera. On naj nam jo pomnoži ter nam pošlje svojo pomoč. Toda v resnici lahko rečemo, da je žetev velika, a delavcev malo.

Misijon dominikank v Južni Afriki.

Čast. mati M. Klara Huber, prednica dominikank v King-Williams-Townu, piše naši generalni voditeljici sledeče:

Preblagorodna gospa grofica!

Veselih src Vam izražamo najtoplejšo zahvalo za mnoga oblačila, cerkvene predmete in tisočere koristne stvari, ki ste jih odposlali v naš misijon med zamorci v treh zavojih in nato še v enem zaboju, ki smo jih res prejele. Poleg so bila darila gđc. Ane Heinzle iz deklinške kongregacije v Götziis za čast. sestro M. Akvinato Heinzle, ki je sedaj voditeljica v novicijatu v tukajšnji materni hiši King-Williams-Town; prejem je že naznanila in zahvalno pismo v Götziis odposlala.

V imenu ubogih zamorcev našega misijona kličemo Vam in vsem udom Družbe sv. Petra Klaverja tisočkrat: Bog plačaj!

Katoliški misijon v našem vikarijatu na vzhodnem delu Rtiča dobre nade je v najlepšem cvetju in bo kmalu donašal z božjim blagoslovom obilo sadu. Me dominikanske misijonske sestre v King-Williams-Townu smo otvorile tu v mestu šolo za zamorce in kolorirane; 60 črnih otrok obiskuje sv. Jožefa Native-School. Ob nedeljah imajo tam lastno službo božjo s peto sv. mašo in blagoslovom, kjer tvorijo sami črnici kon-

gregacijo. Dalje imamo mnogo poljskih delavcev v našem zdraviliškem samostanu „Mater infirmorum“, kjer jih poučujejo naše sestre v sveti katoliški veri in jih obenem navajajo, da pridno gospodarijo in delajo na polju. Tretjič imamo velik misijonski samostan Izeli pri King-Williams-Townu, ki ima cerkev, šolo, polje in misijon za črnce in ki je obdan od mnogo stotin takih koč. Četrtoč omenimo naš misijonski samostan „Marija pomagaj“, dežela Woods v gorovju Peri. Predstavljajte si veselje, ki ste ga naredili z Vašimi dobrodošlimi darovi za črnce v teh štirih misijonih! Vsi kličejo Vam in Vašim sotrudnicam tisočkrat: Bog plačaj; vsi molijo za Vas. V veliki kaferski koči, kjer je navadno šola, je bila na sv. večer božičnica. Po Vaši mili roki je podelil Jezusček zamorcem sukniče in hlačke, rožne vence in bisere, obleke in perilo, slike in igrače. V sredi pa je zasvetilo temnozeleno borkovo drevo s svetlimi lučicami in raznimi okraski, otroci pa so peli „Venite, adoremus!“ in se veselili na praznik rojstva Zveličarja sveta.

Dospela misijonska pisma

(od 10. aprila do 10. maja 1915).

O. Biegnier, Emavs, 20. marca.

Sestra Mazé, Farafangana, 7. marca.

O. Raux, Naddangira, 25. marca.

O. Irenej Delore, sedaj v Lionu, 22. aprila. („Miloščina, katero ste našemu apost. prefektu ob njegovem potovanju v Rimu izročili, kaže tako lepo ljubezen katoliške vere, ki ne dela razločka med osebami. Dovolite mi pristaviti, da se na ta način pač krasno kaže, kak duh preveva Vašo Družbo. Sedaj umem, kako Vam je mogoče, ganiti srca dobrotnikov in odpreti njih denarnice. Koliko olajšavo mi je pripravila Vaša miloščina! Povsod in na vse načine sem poskušal od pomoči najnujnejšim potrebam misijona, a Bog ni hotel, da bi dobil več ko 370 fr. — v štirih mesecih! Vendar sem imel vedno zaupanje in ko sem zadnji čas svojo skrb izročil sestri Tereziji od Deteta Jezusa [umrla v sluhu svetosti v samostanu karmeličank v Lisieux], me je poslala k Vam.“)

O. Franco, Katigondo, 16. marca. („Posvečenje, o katerem sem Vam pisal v svojem zadnjem pismu, se je vršilo v Villa Maria 7. marca 1915. Dijakon Ivan Muswabuci je bil posvečen v mašnika. Razen tega je prejelo šest semen-

ščanov nižje redove. Veseli me, gospa grofica, Vam poročati, da jih je med temi posvečenci šest, ki so bili od Vas posinovljeni. Ti so: F. Ivan Muswabuci [Claver I.], Atanzio Namakaka [Illaszewicz], Francisko Kibira [Amann], Janez Bacirondere [Bučsek], Jožef Wakulira [Zimmermann], Serafio Wamara [Jubanov]. Gotovo bo to dobrotnikom napravilo veselje. Novomašnik Ivan Muswabuci, ki je užival brezplačno mesto 'Claver I.', ki je bilo ustanovljeno 1912., piše pismo, v katerem se zahvaljuje svojim dobrotnikom.“)

O. Baetmann piše iz nekega mesta v vzhodni Franciji 6. in 17. aprila (ter prosi za mašne ustanove za svojega apost. vikarja, o. Gruzona v Abesiniji; pošilja tudi poročilo o svojem delovanju kot bolniški strežnik v službi vojskujoče se očetnjave).

Škof Carrara, apostolski vikar, Asmara, 23. marca (se zahvaljuje za denarno pošiljatev za vzgojo treh semeniščanov).

O. Gruzon, apostolski vikar, Alitiena, 23. marca (se zahvaljuje za podporo in prosi za mašne ustanove).

O. De Santi Alessandro, apost. prefekt, Brava, 9. marca.

O. Sykes, apostolski prefekt, Bulawayo, 15. marca (se zahvaljuje za vsoto denarja).

O. Meyer, misijonar v Nemški Vzhodni Afriki, sedaj v Katzenthalu, Alzacija, 1. aprila.

Škof Hennemann, apostolski vikar v Kamerunu, sedaj v Limburgu, 31. marca. („Od pred izbruhom vojske obstoječih 14 glavnih postaj vikarijata z nad 200 šolami jih je danes 11 z vsemi svojimi zunanji šolami popolnoma osirotelih, oropanih svojih pastirjev in brez vsake pomoči. Kolikor nam je znano, znaša dosedaj število z njih polja delovanja pregnanih misijonarjev in misijonskih sester skupaj 68 od 99 v celoti. — O nepopisni škodi, ki se nam je povzročila deloma vsled razdejanja in ropa, deloma, ker ne moremo skrbeti sami za vzdrževanje naših posestev in poslopij, niti ne govorim. Tako znaša na primer samo škoda na postaji Engelberg okrog 150.000 mark in bo, ako se vsaj približno izračuni škoda na uničenih posestvih, čredah živine in poslopjih, daleč prekašala vsoto pol milijona mark. — Ako hočemo, da cvetoči misijon, ki je štel v preteklem letu 1914. najmanj 8500 novokrščencev ter je narastlo število kristjanov tamkaj najmanj na 34.000, za katerimi je stalo še okrog 20.000 takih, ki so prosili za sv. krst, ako hočemo, pravim, da ne trpi nenadomestljive škode, je treba, da se vse dosedanje moči dobro okrepijo.

Nadalje treba kolikor največ novih moči ter vse storiti, da se škoda ob priložnosti popravi in se naše postojanke

zopet napolnijo; končno je treba pa tudi že sedaj najti sredstev za mnoge in drage opreme, ki bodo potem potrebne.“)

Škof Auneau, apost. vikar, Blantyre, 12. februarja (posilja opis razdejanja njegovega misijona v Nguludi).

O. Biegner, Emavs, 3. marca.

Škof de Saune, apost. vikar, Tananariva, 15. marca.

O. Kraupa, S. I., Katondue, 22. februarja (se zahvaljuje za podporo).

Škof Jarosseau, apost. vikar, Harar, 2. aprila.

Sestra Petitpierre, O. S. D., Kingwilliamstown, 24. marca.

Škof de Saune, Tananariva, 16. marca.

Sestra Frančiška - Alexis, Pella, 8. marca.

O. Coupé, Umsinsini, 12. marca (se zahvaljuje za denar.

Ima na svojem, lansko leto ustanovljenem misijonu okrog 2400 kron dolga ter mora zanj plačevati obresti; imel je preteklo leto velike izgube in pred kratkim mu je poginil konj; Bi mu li ne hotel kateri izmed čitateljev kupiti novega ali vsaj pomagati s prispevkom? Stane 500 fr.).

Škof Moury, apostolski vikar, Grand-Bassam, 27. marca (se zahvaljuje Družbi za prejetih 3029 kron 27 vinarjev in nadaljuje: „Velikokrat se je reklo, Vi ste previdnost božja za misijonarje. Res ste to v prav posebni meri zlasti sedaj. Sedanja vojska je strašna poskušnja za naš misijon in pogled v prihodnost z ozirom na denarna sredstva naravnost obupen“).

Prazgodovina človeškega rodu po pripovedkah zamorcev Ibibio.

(Piše o. Sinner, apostolski misijonar iz Anwa v Ibibio. Nigerija.)

Abasi (najvišje bitje) je ustvaril vse v nebesih in na zemlji: vode, drevesa, reke in živali. A on ni ustvaril človeka; vsi ljudje so bivali onkraj (t. j. v nebesih) skupaj z bogom. Noben človek ni bival na zemlji. Tu so živele le ribe, živali in ptice.

Nekega dne je sedel bog pri kosilu, kar se mu približa Atai, njegova žena, hoteč z njim govoriti. Zato ga pozdravi in ko ji on vljudno odzdravi, ga takole nagovori: „Abasi, glej, naše življenje tu v nebesih je nad vse dobro, toda tudi zemlja je tvoja last. Nebesa so naše bivališče, zato si jih ustvaril v popolnosti lepote; a ti nisi postavil

človeka na zemljo. In to ni dobro! Naredi pot na zemljo, da bodo mogli ljudje tja doli, da si tam napravijo ogenj ter se ob njem grejejo, mrzlo je namreč tam, kjer ni ognja.“ Abasi (bog) je dolgo molčal, potem pa rekel svoji ženi Atai: „To podjetje mi ne bo koristilo. Ako bi človeka presadil na zemljo, bo poskušal postati meni enak, da, drznil se bo, me v modrosti prekositi. To je, kar me zadržuje, dati človeku zemljo za njegovo bivališče.“ A žena mu odvrne: „Ljudje tega nikoli ne bodo poskušali storiti. Če jih prestaviš na zemljo, daj jih meni v roke; jaz bom skrbela za to, da nikdar ne bodo poskušali tebe prekositi. Saj sem jaz večja ko človek, in ako se bodo ljudje predrznili povzdigniti se čez tebe, bom jim povedala, da sem jaz več kot oni.“ Abasi ji nato odvrne: „Nimam nič zoper ta načrt.“

Nato je poklical Abasi človeka, mu ukazal bivati na zemlji, ter mu naročil: „Ko boš slišal znamenje, da je kosilo tu zgoraj (v nebesih) za nas pripravljeno, moraš priti semkaj, da se nasitiš z našo hrano. Ko se boš nasitil, se moraš zopet vrniti na zemljo. Zjutraj, opoldne in zvečer moraš priti semkaj; ti smeš samo nebeško jed uživati.“ In Abasi mu je strogo prepovedal, iskati si jedil na zemlji; vedel je namreč dobro, ako bi človek užival zemeljsko hrano, ne bo se hotel več vrniti k njemu ter ga bo pozabil.

A zopet mu reče Atai, njegova žena: „Ni dobro, da je človek sam na zemlji in nima žene.“ Abasi ji pritrdi rekoč: „Res je tako; pa če dam človeku ženo, da bo živela z njim, bosta se množila, dobila sinove in hčere, in ko jih bo veliko število, bodo mene pozabili.“ Njegova žena mu odgovori: „Boljše je, če živita mož in žena skupno, a ne kot ženin in nevesta.“ Nato se je Abasi vdal, poklical ženo ter ji rekel: „Pojdi in živi z možem na zemlji!“ Žena je šla na zemljo ter živela v moževi družbi. Abasi jima pa je strogo prepovedal, živeti skupaj kot ženin in nevesta. Privolila sta v to, živela v skupni družbi ter ob določenem času hodila v nebesa h kosilu; nato sta se zopet vračala na zemljo nazaj.

Nekega dne obišče ženo njena prijateljica in šli sta obe na sprehod. Prijateljica ji pravi: „Vajino bivališče je res prijetno; toda čemu sta tako lena?“ Žena vpraša: „Kako to misliš?“ — „Ker se ne potrudita, da bi si sama hrano preskrbela,“ ji odgovori prijateljica. „Ali vama to življenje tu ni dolgočasno? Na ta način ne bosta nehala zauživati jedi, ki niso določene za človeka, kateri lahko dobi lastno hrano na zemlji. Ta hosta tu je Abasijeva in on vama je zapovedal, tu živeti. Zakaj ne poskušata, obdelati posestva, katero bi vama dajalo živeža?“

Žena ji odvrne: „Res je, kar praviš; toda Abasi nama je prepovedal poskušati, da bi dobila živeža tu na zemlji, češ, ako najdeva živeža na zemlji, ne bodeva šla več k mizi Abasijevi ter ga bova pozabila; in če to storiva, bo užaljen ter naju bo kaznoval.“ Prijateljica pa ji reče: „Ne bo se jezil in nič vama ne bo rekel.“ Nato ji poda sekiro z besedami: „Daj to sekiro svojemu možu, z njo naj očisti nekaj zemlje; prinesla mu bodem korenja, sladkornega trstja in drugih sadežev, da jih vsadi.“

Žena je v to privolila, vzela sekiro ter jo dala svojemu možu. Mož jo je vzel in začel sekati hosto. Nato je prišla prijateljica k njemu ter mu rekla: „Zaneti ogenj z vejevjem, ko bo suho.“ Naredili so torej ogenj. Potem je dala prijateljica možu koničasti kos lesa, rekoč: „Prekoplji nekoliko zemljo!“ Mož je vzel leseno orodje ter obdelal nekaj zemlje, prijateljica pa je prinesla korenja in drugih sadežev in rekla možu: „Razreži korenje v kose, položi jih v zemljo ter je pokrij s prstjo.“ Mož je tako storil in na ta način so obdelali vse polje. Nato je rekla prijateljica: „Ali nista slišala znamenja, ki vaju je klicalo h kosilu? Pojdita sedaj in jejta!“ In šla sta ter se nasitila; ko sta se zopet vrnila, sta našla celo polje z rastlinami obraslo.

Nekega dne, ko sta se vrnila od večerje, razprostrla si je žena preprogo po tleh in se vlegla k počitku. Isto je storil tudi mož. O polnoči pa je vstal in se bližal ženi. Ona mu reče: „Abasi nama je prepovedal, živeti skupaj kot ženin in nevesta; jezil se bo in naju kaznoval.“ Mož ji odvrne: „Ne bo se jezil! In če se tudi bi, pa ga pusti, naj se jezi. Njegovi jezi tako ne moreva več uiti; kajti prepovedal nama je, iskati si živeža na zemlji. A midva sva obdelala posestvo in tako njegovo zapoved prelomila. Sedaj pa prelomiva vse njegove zapovedi.“

Prihodnjega dne je spet prišla prijateljica k njima ter rekla: „Pojdimo na polje!“ In so šli vsi skupaj. Ko so prišli na njivo, je vzela prijateljica leseno orodje, odkopala zemljo, in glej! prikazalo se je lepo korenje. Pokazala jima je, kako naj ta sadež kuhata. Položila je na zemljo tri kamne ter na nje postavila lonec. Pod lonec je zakurila. V lonec je dala zrezanega korenja, pridjala soli in popra ter vse skupaj zalila z oljem. Nato jima je dala vilice v roke in ukazala jesti. Jedla sta ter se nasitila; in žena je rekla: „Sedaj pa ne grem več k Abasiju. Čemu naj se trudim to dolgo pot do njegovega stanovanja, ko najdem svojo hrano tu na zemlji?“

Nekega dne pa je srečal Abasi moža in ga vprašal: „Kje je tvoja žena?“ Mož mu odgovori, da je bolna.

Abasi je poklical svojo ženo Atai ter ježno dejal: „Glej, kako se je vse izpolnilo, kar sem ti napovedal! Ona sta me pozabila!“ Atai pa mu dé: „Ne srdi se, temveč prepusti vso skrb meni.“ Nato je poslala Abasijeva žena Atai na zemljo smrt in ta je uničila življenje teh dveh zakonskih; oba sta umrla v enem dnevu. Njuni otroci pa so ostali pri življenju, rastli in se razvijali. Ko so vsi postali veliki, sta se sprla starejši sin in mlajša hči z drugim sinom ter starejšo hčerjo. Starejši sin in druga hči sta nato vzela knjige in vse pisalno orodje očetovo ter zbežala daleč, tja, kjer je mrzlo, in se tam poročila. Od nju izhajajo beli ljudje. Drugi sin in starejša hči pa sta vzela vse poljedelsko orodje očetovo; ostala sta v vroči deželi ter se pečala s poljedelstvom. Zato je postala njuna koža črna. Poročila sta se in od nju izhajajo črni ljudje. Vsi pa, beli kakor črni ljudje imamo enega očeta in eno mater. Toda beli ljudje izhajajo od prvega sina in žive v mrzlih krajih; oni so ljudje knjig in znanosti. Črni ljudje so od drugega sina, žive v vročih deželah in se bavijo s poljedelstvom.

Atai pa je držala besedo, ki jo je dala Abasiju: „Ni dovoljeno, da bi se ljudje na zemlji preveč množili in večno živeli.“ Zato pošilja smrt. Pripusti sicer, da mož in žena živita kot zakonska in imata otroke, a s smrtjo jemlje ljudi z zemlje, da jih ni nikdar preveč.

Popolni odpustek,

**ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja
meseca oktobra.**

Dne 15. oktobra, na god sv. Terezije.

Dne 28. oktobra, na god sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu juliju 2125 K 37 v.

Izdaja Klaverjeva Družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Za gobovce: M. Zaveljčina 40 v.

*Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega: N. N. botrinski dar za zamorsko deklico 25 K. Neimenovani za odkup in botrinski dar dečka, ki se naj krsti na ime: **Pavel**, 24 K. Neimenovana za odkup in botrinski dar deklice na ime: **Marija** 24 K. N. N. za botrinski dar deklice na ime: **Elizabeta** 30 K. N. N. botrinski dar dečka na ime: **Janez Krstnik** 30 K. N. N. botrinski dar dečka na ime: **Anton Pad.** 30 K. R. Borc botrinski dar deklice na ime: **Rozalija** 30 K. M. Gole botrinski dar deklice na ime: **Marija** 30 K. Po preč. g. superijorju F. Javšovec za odkup in botrinski dar deklice na ime: **Marija** 30 K. N. N. za dva zamorčka, da bi bila duhovnika, prvi naj se krsti na ime: **Francišek Ksaverij Benkovič**, drugi naj dobi ime: **Francišek Ksaverij Pfefferer**, 800 K. Po preč. g. župniku J. Kalanu, uredniku „Bogoljuba“, za odkup zam. otrok v Marianihu 100 K, za odkup zamorčkov 30 K.*

Za katekiste: M. Kostanjevec 5 K.

Za kruh sv. Antona: D. Gaser 1 K, M. Vidmar nabrala 2 K 20 v, N. Jerman 3 K, J. Mitoni 1 K, I. Prelesnik 1 K, M. Andolsek 4 K, M. Dijak 1 K 20 v, U. Male 1 K, T. Bašnik 2 K, M. Male 2 K, M. Male 5 K, N. Zemljic nabrala 11 K 10 v, M. Klešnik 1 K, Zarnik 10 K, N. N. 60 v, S. Kor. n 5 K 40 v, A. Lozar 1 K, M. Pikec 2 K, preč. g. J. Palir 6 K, Z. Krasic 2 K, J. Čebin 1 K, J. Hočevar 2 K, M. Kaplan 2 K, I. Kaplan 1 K, I. Kocjan 1 K, A. Kržišnik 50 v, F. Horvat 1 K, F. Mr. ič 1 K, F. in N. Polak 2 K, M. Šorn 4 K 40 v, Mevšek 1 K, A. Bezlaj 4 K, M. Vidmar nabrala 2 K, A. Kovač 20 K 60 v, preč. g. superijor F. Javšovec 1 K, M. Rozman nabrala 9 K 40 v, K. Mohar 12 K 4 v, N. N. 3 K, T. Gašperin 2 K, F. Kupčič nabral od celjskih dobrotnikov 4 K, H. Kastelic 3 K, T. Klinc nabrala 6 K, F. Grim 1 K, po I. Pohleven 1 K, M. Blažič 2 K, M. Keržič 13 K, B. Terjasek 2 K, F. Medved 4 K.

Za Klaverjev vinar: V. Plahutar 40 v, M. Zaveljčina 60 v, nabrano v tobačni tovarni po F. Končan 11 K 17 v, po R. Sirca 22 K.

Za „Otroško zvezo“ je bilo nabranih 2 K 86 v. Natančneje glej v „Zamorskem Otroku“!

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 14 K, je bilo nabrano po: M. Čeh 15 K, F. Sedmak 10 K, M. Vidmar 2 K, I. Pohleven 27 K, F. Nastran 9 K, H. Zupan 4 K, F. Lovšin 2 K, M. Male 4 K, T. Lenarč 3 K, N. Zemljic 18 K, J. Szobocsan 18 K, A. Schumnik 10 K, M. Grebenc 9 K, M. Grebenc 2 K, po vodstvu Nemiške cerkve 8 K, J. Jencič 20 K, J. Šamperl 2 K, A. Kržišnik 9 K 10 v, L. Tomažič 2 K, F. Grmovnik 4 K, N. Sodja 12 K 60 v, preč. g. superijor F. Javšovec nabral 39 K, M. Rozman 2 K, F. Nosan 2 K, T. Klinc 8 K, T. Zemljic 5 K, C. Samec 7 K, M. Jordan 7 K, M. Kaplan 4 K, N. Polak 3 K, J. Petri ek 2 K, P. V der 2 K, R. Sirca 3 K.

Za misijonsko zvezo: J. Szobocsan nabral 50 K 50 v, N. Novak 60 v, F. Zaloker 1 K.

Za cerkev žalostne Matere božje v Mbabane: M. Grebenc 1 K.

Prispevek za cerkev za gobovce: Neimenovana 10 K.

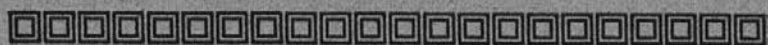
Za Klaverjevo Družbo: M. Kocbek 28 v.

Podporniški prispevki: Preč. g. župnik J. Karlin 8 K, M. Šporn 2 K.

Skupna vsota 2125 K 37 vinarjev.

Memento za umrle.

- † **Kard. Serafin Vannutelli**, portski in sentrufrinski škof, umrl 18. avgusta v Rimu.
- † **Kard. Vaszary**, bivši knežji primas granski, umrl 3. septembra v samostanu Martinsberg.
- † **Dr. Andrej Bovet**, škof lavransko-genfski, umrl 4. avgusta.
- † **Gosp. I. Edvard Quigley**, nadškof cikaski, umrl v Rochesteru.
- † **P. Valentin Stoltz** iz lionske misijonske družbe, umrl 13. julija v Koomassee (Zlato obrežje).

Kaj je „Družba sv. Petra Klaveria“?

Družba sv. Petra Klaverja je ustanovljena za podpiranje afriških misijonov.

Namen te Družbe je tedaj razširjevanje božjega kraljestva v Afriki, reševanje duš ubogih zamorcev in pa reševanje sužnjev.

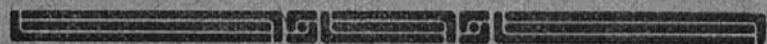
Družba sv. Petra Klaverja obstoji:

1. iz društvnic (sodalk) sv. Petra Klaverja (ki se imenujejo tudi „pomožne misijonarke za Ariko“) ter se posvečujejo izključno pomožnemu delovanju v prid afriških misijonov iz daljave;

2. v Družbi so dalje zunanji udje, pospeševalci in pospeševaljice (letni donesek K 2'—) in

3. končno so v Družbi udeležniki (udje „Misijonske in Detinske zveze“, ki plačujejo na leto 50, ozir. 20 vin.).

Kdor želi postati pospeševalci ali pospeševaljica Družbe, pošlje naj svoj naslov z letnim doneskom na Družbo sv. Petra Klaverja v Solnograd, Dreifaltigkeitsgasse 12, ali v Ljubljano, Pred Škofijo št. 8, II. nadstropje, ali na kako drugo Družbino podružnico. Prosilec dobi takoj sprejemnico in svetinjo.

Križni odpustki!

Kakor znano, je Njegova Svetost papež Pij X. v zasebni avdijenci dne 14. aprila 1909 duhovnikom,* ki so podporni udje Družbe sv. Petra Klaverja, podelil oblast, rožne vence z navadnim križcem z dovoljenjem svojega škofa blagoslovljati s križnimi odpustki. To je vzela na znanje tudi kongregacija S. Officio dne 22. avgusta 1910.

Zahtevano priznanje od strani prečastitih ordinarijev k izvrševanju teh pooblastil je bilo podeljeno v sledečih škofijah: **Avgsburg, Bamberg, Bazel-Lugano, Brn, Brixen, Budweis, Krška, Kolin, Krakov, Lavantinska, Litome- rice, Limburg a. d. Lahn, Linc, Metz, Monakovo-Breže, Pašava, Praga, Solnograd, St. Gallen, Polčane, Speyern, Trident, Dunaj, Würzburg.**

* Podporni ud Družbe sv. Petra Klaverja postane vsak duhovnik, ki se zaveže poslati vsako leto znesek K 5'— za namene Družbe sv. Petra Klaverja in isto z besedo in peresom podpirati, n. pr. da bode letno najmanj enkrat pridigal ali imel govor za Družbo, da bode vpeljal in vodil misijonsko zvezo i. t. d. Prosi se, da bi se zglasili kot podporniki pri deželni centrali v Ljubljani ali Solnogradu in istočasno tudi naznanili, na kak način — poleg letnega doneska — da mislijo podpirati Družbo.

